

[Ivar Nørgaard]

den tid til grundig oplysning om indholdet af traktaterne og god tid til en folkelig debat.

Til sidst skal jeg på Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget bekræfter sin støtte til de forslag, som er indeholdt i det danske EF-memorandum, og opfordrer regeringen til i forbindelse med regeringskonferencerne at stå fast på kravet om flertalsafgørelser vedrørende mindstekrav på miljøområdet for derved at sikre, at de langsigtede miljøinteresser ikke tilsidesættes af andre hensyn.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 33).

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Der er nu fremsat yderligere et forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Grove (KF):

Det Konservative Folkeparti vil gerne sige tak til SF for denne lejlighed til at trække de store linier op i Europapolitikken. Det er vigtigt, at vi nu diskuterer, hvordan Europa skal se ud om 10–15 år. Regeringskonferencerne er i fuldt swing, og det er nu, vi skal lade vores stemme høre.

Den danske linie i Europapolitikken blev jo lagt i efteråret 1990, hvor et stort flertal i Folketinget bakkede op bag regeringens memorandum. Derefter har vi udnyttet tiden til at udmønte memorandummet i mere konkret form, så det også er udmøntet i traktattekster. Når vi i dag drøfter de to regeringskonferencer en gang til, ved vi godt, at linien ligger fast. Vi ved, hvor Danmark står i de igangværende forhandlinger, og i Det Konservative Folkeparti er vi tilfredse med, at et bredt flertal bakker op bag regeringens politik.

Sådan har det jo ikke altid været. Hvis vi tænker lidt tilbage, kan vi alle huske, da fronterne mellem modstanderne og tilhængerne var trukket hårdt op, til tider vel også for hårdt. For SF og hr. Gade var EF det samme som kapitalismens Europa. Man må vel nok sige, at den situation er ændret i dag – SF's forbillede, Jugoslavien, har store problemer, og det sociali-

stiske Sovjetunionen er ved at falde fra hinanden – og derfor synes jeg, det er godt, at vi i dag diskuterer Europas fremtid, en fremtid, som det er lykkedes i EF på en fornuftig, demokratisk måde at lægge op til. Forhenværende kommunistiske Østlande vil gerne deltage, ja, også andre lande – Østrig, Sverige og Norge – står i kø for at komme med.

Derfor kan vi sige, at Danmark i fremtiden trænger til en konstruktiv EF-debat også fra modstandernes side. Nu må de opgive den negative linie. Det, vi debatterer i Folketinget i dag, er ikke, hvorvidt vi skal være med i Europa, men vi diskuterer, hvordan Europa skal indrettes i overensstemmelse med de idealer, vi lægger vægt på her i Danmark om fred, frihed og demokrati i Europa.

I Det Konservative Folkeparti har vi altid anset det politiske og økonomiske samarbejde i EF for at være vigtigt. Det hører sammen med, at vi hele tiden har ønsket et åbent Europa og ikke en lukket, eksklusiv klub eller stormagt. I dag er vores drøm på vej til at blive virkelighed. Sverige, Norge og Finland vil i løbet af få år indtræde i EF, og Østrig er på vej. Jeg tror, man kan sige, at de lande, der har været afhængige af Sovjetunionen – Tjekkosllovakiet, Polen og Ungarn – efter alt at dømme, når de er nået så vidt i demokratiet, som vi er i den vestlige verden, vil være naturlige medlemmer i det Europa, vi bygger op nu. Derfor er det nu, at vi tilrettelægger fremtidens Europa, ikke for 5 eller 10 år, men for 20, 30, 40 år. Vi konservative ønsker ikke at opbygge en centraliseret union, hvor magten er placeret i Bruxelles.

Forsvarsmæssigt har Europa været knyttet sammen med den vestlige verden, og her tænker jeg selvfølgelig især på, at USA og Canada er med i NATO. Det har virket godt, og vi ønsker, det fortsat skal virke godt. Derfor skal vores forsvarspolitik være baseret på det fællesskab, vi har haft i 40 år, og som vi ganske glimrende kan videreudbygge.

Dermed være ikke sagt, at vi ikke er klar til at gå videre i det sikkerhedspolitiske samarbejde, for det er vi fra konservativ side. Et udvidet samarbejde på disse områder vil først og fremmest dreje sig om fælles standpunkter til spørgsmål som våbeneksport, nedrustning, forbud mod visse våben osv. Her kan EF yde et positivt bidrag i hele verden, og derfor skal vi naturligvis være åbne over for et sikkerhedspolitisk samarbejde.